

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 224, 27 april 2006
www.arbetarmakt.com
Arbetarmakt, svensk sektion av

Demonstrera 1 maj

Arbetarmakt uppmanar alla socialister, arbetare och ungdomar att delta i de demonstrationer som organiseras över hela landet. Delta där det är möjligt att föra fram följande krav: Kamp mot imperialismen och dess ockupation av Irak, krigsplanerna mot Iran och förtrycket av palestinierna. Det är nödvändigt att gå utöver motstånd mot imperialismen och även ge stöd till det motstånd som faktiskt existerar och som kämpar. Det stödet måste vara ovillkorligt men inte okritiskt.

Kamp mot borgarnas planer på en regering som försämrar för löntagarna. Ännu en gång är borgarna, nu under beteckningen Alliansen, beredda att ta över regeringsmakten och genomföra en rad försämringar. Varken socialdemokratin eller Vänsterpartiet är någon garant för våra rättigheter och vår levnadsstandard. Men i avsaknad av ett revolutionärt alternativ måste vi ge kritiskt stöd till de två borgerliga arbetarpartierna som har stöd av den stora majoriteten av löntagare. Vi vill inte ha en borgerlig regering. Inte heller den närmast nyliberala politik som förs av den nuvarande s-regeringen med hjälp av stödpartierna. En kritisk röst på s eller v måste kombineras med krav på dessa falska arbetarledare att avbryta stödet till den imperialistiska ockupationen av Afghanistan, klart att ställning mot ockupationen av Irak och ge stöd till motståndet. Tvinga dem till utfästelser att inte genomföra försämrade villkor för ungdomar eller att på annat sätt kompromissa med borgarna. Kräv att privatiseringspolitiken avslutas och förstatliganden under arbetarkontroll av det som redan privatiserats. Rikta, kort sagt, konkreta krav till dem, krav som är i den arbetande befolkningens intresse.

Offentligt möte i Stockholm

Första veckan i maj samlas representanter för sociala rörelser och vänstern i Aten för Europas Sociala Forum. Arbetarmakt och våra kamrater i Förbundet för Femte Internationalen deltar och kämpar för största möjliga stöd för vår politik. Gunnar Westin deltar i ESF i Aten och kommer att berätta om forumet vid ett offentligt möte den 15 maj på Bokhandeln Radikal (Industrigatan 7B, t-bana Fridhemsplan), kl. 18.00.

Alla intresserade välkomna.

Ny Arbetarmakt

Nr 2 av den tryckta tidningen *Arbetarmakt* är nu klar lagom inför 1 maj. Det är som vanligt ett välfyllt nummer som innehåller artiklar om lärdomarna av segern i Frankrike, inför ESF i Aten, Kollontaj, Palestina, antifascism och en marxistisk analys av mäns våld mot kvinnor. Beställ via vår hemsida www.arbetarmakt.com eller inhandla den på 1 maj.

Revolutionen i Nepal har nått en kritisk punkt

I direkt trots mot kungens utgångsförbud dagtid och order om att skjuta för att döda, begav sig en flodvåg av arbetare, bönder och ungdomar in till huvudstaden Katmandu. Hundratusentals, och många med kommunistpartiets röda flaggor, sjöng och ropade paroller för ett

slut på kung Gyanendras monarki, för republik och en vald konstituerande församling.

Rapporter kommer in om massdemonstrationer som trotsar tårgasen, plastkulorna, batongslagen och kulkärvarna. Poliskedjor har genombrutits. Ungdomar, kvinnor och barn finns bland dem som marscherar. Arbetare – många av dem kvinnor – går framåt bakom fackliga banderoller; unga män svarar kravallpolisen med bensinbomber. Polisen och armén har dragit sig tillbaka från stora delar av Katmandu och har – som ett tydligt tecken på regimens panik och rörelsens *nästa omedelbara uppgift* – bildat en försvarsmur runt regeringens byggnader och kungens palats i huvudstadens centrum.

Igår gjorde kungen, som manövrerar inför en två veckors generalstrejk mot hans sönderfallande autokrati, en uppenbar eftergift: han gick med på att tala med oppositionen om att ta in några ansedda personer i regeringen. Alliansen mellan sju oppositionspartier möttes idag för att diskutera Gyanendras utspel. Men massprotesterna fortsatte – gatorna var fulla med människor. Under trycket avvisade alliansen kungens fälla och – som om det vore ett omedelbart svar – ökade protesterna i och med att hundratusentals marscherade utifrån distrikten in till huvudstaden.

Det råder inget tvivel om att regimen är paralyserad. Repressionens krafter drar sig tillbaka. En modig offensiv idag – slå sönder poliskedjorna, erövra regeringens byggnader, omringa armén och polisens barracker, ockupera de stora centralerna för transporter, erövra palatset, gripa kungen och hans ministrar – kan snabbt göra slut på Gyanendras regim och öppna vägen för en samhällsomvandling i Nepal.

Ännu en förutsättning för en framgångsrik revolution är otvivelaktigt också närvarande – att massorna är beredda att dö. Västjournalister rapporterar från Katmandu att demonstranterna upprepade gånger säger just detta: "Vi är beredda att offra våra liv för nationen eftersom de håller på att döda oss, men vi bryr oss inte om det", sade en av dem till brittiska *Guardian*. En annan sade till BBC: "Jag är inte rädd, jag är inte rädd för regeringen. Varje nepales här är beredd att ge sitt liv i utbyte mot frihet."

Den två veckor långa generalstrejken har helt och hållet bekräftat Lenins och Trotskijs klassiska analys att en generalstrejk ställer frågan om makten och fordrar ett tveklöst svar på frågan: "vem kommer att vara herre i huset?" Och det är den frågan som sjuupartialliansen fullständigt har misslyckats med att besvara.

Sedan sitt bildande 2005, efter att Gyanendra upplöst parlamentet och inrättat envælde, har alliansen krävt tre saker: att parlamentet återinsätts, att en interimistisk regering övervakar val till en konstituerande församling och att den konstituerande församlingen avgör monarkins öde. Detta program uttrycker mycket bra de ingående partiernas mål. De borgerliga och liberala nationalistiska partierna vill återfå utrymmet för sitt eget deltagande i den politiska processen och regeringen. De vill inte tillåta massorna att själva styra. Följaktligen vill de ha en regering med professionella politiker som kan kontrollera valet av en konstituerande församling, utan att tillåta massorna att påverka processen. Därför vägrar de att i förväg förklara att monarkin måste avskaffas och ersättas av republik.

Det skamligaste av allt är att Nepals Kommunistiska Parti (Förenat Marxist-Leninistiskt) – det största partiet bland städernas arbetare – deltar i detta borgerliga block och begränsar sina krav till en kapitalistisk demokrati. Deras huvudkrav är inte en arbetar- och bonderegering, utan en "folkdemokrati med många partier". I den revolutionära kampens avgörande ögonblick har de varken erbjudit vägledning eller ett revolutionärt program för störtandet av Gyanendras regim.

Massorna har redan sprängt gränserna för alliansens fega program genom att kräva ett slut på monarkin. Kommer massornas tryck att räcka för att tvinga kommunistpartiets kadrer att nu skicka in sin 15 000 starka milis i kampen för att störta monarkin och gripa makten? Bara kampen kan avgöra.

Nästa steg för de arbetande massorna i stad och på land är tydligt. *Till vapen* – för ett uppror i Katmandu! Genom att modigt konfrontera soldaterna, marschera rakt fram mot deras led, vädja till dem som arbetarnas och böndernas söner, bryta lojaliteten med officerarna och deras beslutsamhet att bekämpa sina bröder och systrar, deras familjer, på gatorna, kan armén brytas sönder. Soldaternas gevär kan överlämnas till folket. De revolutionära ungdomarna och arbetarna kan använda vapnen i kampen för frihet.

Instället för alliansens plan i tre punkter för stabilisering av kapitalismen och fortsatt kungastyre, måste konsekventa demokrater, kommunister och alla som vill ha frihet kämpa för:

- avrättning av Gyanendra och hans dynasti,
- upprättandet av arbetarnas och böndernas provisoriska, revolutionära regering, utan de borgerliga partierna,
- inte sju partiledare utan demokratiska råd med arbetarnas och böndernas delegater som övervakar valet till en konstituerande församling,
- en arbetar- och bonderegering baserad på delegatsråd som ger jord till bönderna, förstärkt ekonomisk viktigaste hävtänger under arbetarkontroll och skapar en demokratisk produktionsplan,
- revolutionen måste spridas i hela Sydasiens – för en socialistisk federation av sydasiatiska stater.

Revolutionen är den strängaste domaren över de partier som representerar de folkliga massorna – endast revolutionen kan pröva deras program och politik och se om de motsvarar arbetarnas och böndernas behov. Och revolutionen avslöjar obönhörligt inte bara vacklandet och tvekan hos de urbana partierna utan också hos de revolutionära böndernas fruktade parti – Nepals Kommunistiska Parti (Maoistiskt).

Under ledning av Prachanda har partiet bedrivit ett långt gerillakrig på landsbygden. Böndernas lidande, fattigdom, jordhunger och förtryck har försett det med fruktbar mark där det kan slå rot. Dess självuppoftande militanter har fört ett långt och heroiskt krig mot godsägarna och armén.

Men det maoistiska partiets program är ett klassiskt uttryck både för böndernas inkonsekventa mål och maoismens politiska oförmåga. I likhet med alla maoister avslutar sig partiet till Stalins modell för en revolution i stadier, i vilken massorna måste begränsa sina mål till bildandet av en demokratisk (borgerlig) republik och avstå från att leda arbetarna till makten, har oundvikligen lett partiet till att anpassa sig till bourgeoisie.

Maoisterna kan inte förstå behovet av att städernas arbetare spelar en ledande roll i revolutionen och först efter många om och men stödde de generalstrejken flera dagar efter att den inletts. De har upphört med gerillakriget så länge strejken pågår men verkar inte ha ställt sina gevär till massornas förfogande för att inleda en resning i Katmandu. Deras ledare Prachanda fördömde för bara några veckor sedan kravet på att avskaffa monarkin och hävdade (i likhet med alliansen) att monarkins öde skulle avgöras *efter* att demokratiska rättigheter vunnits. Han sade till och med att monarkin kanske skulle kunna finnas kvar för en tid under en maoistisk regering.

Således visar sig maoisterna, trots sin beslutsamma användning av gerillametoder och sina kadrers oförnekliga mod, i bästa fall vara en populistisk kraft i likhet med ryska revolutionens socialrevolutionärer, i sämsta fall det femte hjulet under de borgerliga liberalernas vagn.

Kampen fördjupas och sprider sig. Upprörets uppgifter kan inte dröja. Antingen kommer massornas krav att tillgodoses, och Gyanendra kommer att möta det öde som alla enväldshärskare förtjänar, från Romanov till Ceausescu, eller också kommer sjupartiallansen, kommunistpartiet och maoisterna att ge hans ondsinta regim en välbehövlig andningspaus och nöta ner de stora reserver av beslutsamhet och förhoppningar som massornas osjälviska handlingar har frigjort.

Om Gyanendra flyr – och den härskande klassen i Indien förbereder sig på att ta emot världens sista hinduiska monark – kommer den största faran att vara ett smidigt maktövertagande från sjupartiallansen, som lämnar armén och den repressiva apparaten intakt och som ger de borgerliga politikerna fritt spelrum att begränsa den folkliga representationen och genomföra ett nyliberalt program med angrepp på de fattiga.

Arbetarnas och böndernas självständiga aktioner, det arbetande folkets beväpning, upprättandet av arbetar- och bonderåd är deras bästa försvar. Ju större mod massornas aktioner uppvisar i kampen för att störta Gyanendra och hans kriminella gäng, desto större blir deras makt efter revolutionen, desto starkare deras försvar mot kontrarevolutionen under de stormiga månader som väntar.

Krisen i Nepal visar att även i länder där den moderna arbetarklassen är en minoritet, är dess ledning den faktor på vilken hela folkets öde vilar. Lenins insisterande på behovet av proletariats hegemoni i den demokratiska revolutionen, arbetarpartiets fullständiga oberoende av de borgerliga liberalerna, bekräftas återigen som avgörande för segern. Trotskijs teori om den permanenta revolutionen – att bourgeoisie idag är för svag för att ens lösa de demokratiska uppgifterna konsekvent – bekräftas återigen. Det 21:a århundradet är inte en tid i vilken de senaste 150 årens revolutionära händelser blir inaktuella, utan en epok av krig och revolutioner.

Arbetarna och bönderna i Nepal utkämpar detta storslagna drama inför hela världen. Utgången av deras kamp kommer att ha direkt inverkan också i Indien, där en miljard betraktar dem. Seger åt dem!

**Internationella sekretariatet
Förbundet för Femte Internationalen
22 april 2006**

Uttalanden från SEKO klubb 119

Frankrikes president Jacques Chirac har på fredagen den 31 mars valt att köra över sin befolkning. Med en hänvisning till bland annat det parlamentariskt sett "korrekta" sättet på vilket lagen har röstats igenom menar han att ett godkännande är befogat. Bilarna står i brand på Paris gator.

Studenter och fackföreningsmedlemmar strejkar samt intar stadens torg. Miljoner fransmän går man ur huse för att demonstrera sitt ursinne. Det styrande skiktet struntar i allt detta. Vad gör vi i Sverige då? LO uppmanar sina medlemmar att samla namn...

Centerns Maud Olofsson har flaggat för en liknande försämring av LAS i Sverige vid en borgerlig seger i riksdagsvalet. Svenska fackföreningsledare svarar att ifall ett dylikt förslag läggs i riksdagen kommer responsen att vara "häftigare än vanligt". Problemet är bara det att om ett sådant förslag läggs fram i riksdagen så betyder det att vi redan har förlorat valet. I annat fall lägger borgarna inte ett lagförslag dömt att röstas ned. Ska man mot den bakgrunden tolka våra fackliga ledares uttalanden som att man kommer att agera först när det är för sent? Kommer responsen att vara "häftigare än vanligt" när den svenska arbetsrätten redan håller på att avvecklas i rask takt? Ja, då kanske det rentav har blivit olagligt att

från ett fackförbunds sida agera "häftigare än vanligt" vid nämnda tidpunkt vilket ger oss den konsekvensen att ingenting händer. Ingenting annat än att motparten flyttar sina pjäser allt närmare oss medan miljarder och åter miljarder medlemskronor står och värmer hyllan på LO-förbundens bankkonton.

SEKO klubb 119 kräver därför att fackförbundet SEKO agerar nu! Visa våra franska ungdomskamrater solidaritet genom att utlysa sympatiåtgärder mot franska arbetsgivarintressen i Sverige. Vi som kör tunnelbanans tåg och spårvägens vagnar åt det franskgädda bolaget Connex kommer att stoppa hela eländet utan att blinka vid första stridssignal från vårt förbund.

Pierre Sandberg
Ordförande
SEKO klubb 119

Jannis Konstantis
Vice ordförande
SEKO klubb 119

Så står det på TV4 i morse 13 april 2006:

"SEKO deltog vid otillåten demonstration

Under den tillståndslösa demonstration som hölls i Stockholm i tisdags deltog representanter från fackförbundet SEKO.

Demonstration hölls i protest mot Centerpartiets förslag om ändrade arbetsvillkor för unga och saknade tillstånd från polisen, ändå ses två representanter från fackförbundet SEKO tala och uppmana till ytterligare protester.

SEKO-ordföranden Janne Rudén tänker nu ta reda på vilka dessa representanter var.

Personerna iklädda SEKO-jackor uttryckte bland annat sitt stöd för demonstrationerna i Frankrike mot det omstridda förslaget om försämrade anställningsvillkor för ungdomar.

Demonstrationen ledde senare till stenkastning mot en polisstation på Södermalm i Stockholm och elva personer greps för våldsamt motstånd och skadegörelse."

Här kommer mitt svar som skickades till Janne Rudén och TV4

Hej!

Jag har läst på TV4 att du tänker kolla vilka var de representanter från SEKO som närvarade på den demonstration den 11/4 till stöd för det franska folket.

SEKO klubb 119 har informerat våra medlemmar om den manifestation och några medlemmar av oss, deltog i den demonstrationen. Vi tycker att en namninsamling som LO har gjort räcker det inte. Vi, från SEKO klubb 119 kommer att fortsätta protestera när det kommer sådana förslag som Centern, MUF och Timbro vill införa som urholkar arbetsrätten och LAS.

Att TV4 säger att vi "Personerna iklädda SEKO-jackor uttryckte bland annat sitt stöd för de våldsamma demonstrationerna i Frankrike" kan stå för dem. Vi solidariserar oss med fackföreningarna och arbetare i Frankrike och internationell solidaritet är avgörande för fackföreningsrörelsen. Att TV4 säger så, visar vilken förakt har TV4 för de miljontals arbetare, studenter och andra som protesterade i Frankrike men också indirekt vill dem att vi ska inte heller protesterar här!

Att sedan TV4 försöker knyta ihop SEKO och "stenkastare" (vi såg inga sådana), är löjligt och provokativt. Detta som måste anmärkas är att facket i Sverige kunde organisera manifestationer och protester till stöd för de franska arbetare, istället överlämnade vi saken till några ungdomar och sedan när fackföreningar deltar inte, "anklagar" vi dem som gör det. Att några enskilda ungdomar slog ett fönster, kan man tycka är inte bra, men varför ska vi och de andra ungdomar stå till svars för det? Demonstrationen var levande med sambaorkester och allt och det enda som vi reagerade var de massiva polisstyrkorna med en helikopter, 10-20 piketbilar och viljan från en del poliser att "ge igen"!

De som deltog i demonstrationen ville visa sin avsky mot partier och andra som vill försämrade för arbetarklassen och underlätta för kapitalet i Sverige samt att visa sin solidaritet till det franska folket som vann till sist. Frågan egentligen är varför andra fackföreningar har inte

deltagit i protesterna.

Jannis Konstantis

SEKO klubb 119

SEKO Klubb 119 – förare och konduktörer
liljeholmen@klubb119.org

Upprop för byggandet av en ny revolutionär ungdomsinternational

Följande upprop läggs fram Revolution inför Europas Sociala Forum i Aten som inleds nästa vecka. Revolution organiserar revolutionära ungdomar i ett antal europeiska länder och kommer att kämpa för stöd till de punkter som läggs fram i uppropet. Vi återkommer senare med direkta kommentarer från deltagare vid forumet i Aten.

Nyliberalismen kan besegras! Detta är budskapet från de franska studenternas, ungdomarnas och arbetarnas fantastiska kamp mot CPE-lagarna. Djarva militanta och modiga aktioner som sätter skräck i de rikas och mäktigas regeringar är vägen framåt för vår starka rörelse. Chirac och de Villepin ville göra osäkra anställningar lagliga – vår rörelse vägrade!

Frankrike visar än en gång att vi – ungdomar – kommer att spela en central roll i att leda arbetare i militant och framgångsrik kamp. Här i Aten så måste ungdomar organisera sig för att slå tillbaka!

Vi måste bygga vidare på det exempel de österrikiska eleverna visade när de i november deltog i en stor strejk-våg mot nedskärningar inom skola och utbildning. I Italien ockuperade hundratusentals studenter universitet i motstånd mot Berlusconi nyliberala reformer.

Det är ingen överraskning att det är vi som tar på oss denna roll, eftersom kapitalismens grymhet ofta slår mot oss först och hårdast. Vi är de första som skickas att dö i de kapitalistiska krigen, vi tvingas jobba i låglönefabriker eller ta de sämst betalda jobben, och vi nekas ekonomiska och sociala rättigheter tills vi "vuxit upp".

De globala sociala forumen, och de som hålls på kontinenter, ger oss plats att skapa band mellan oss, diskutera strategier och planera handling. Men bara detta kommer inte att vara nog för att bli av med det system som står för krig, rasism och nedskärningar. Vi måste förena unga människor på arbetsplatserna, skolorna och universiteten över alla nationsgränser och kontinenter kring en gemensam kamp och en gemensam strategi.

Sammankomster där vi delar ett gemensamt utrymme är otillräckligt om vi inte använder detta utrymme, denna viktiga tid, till att bygga, organisera och skapa ett permanent kampverktyg som också har en strategi för en revolutionär förändring.

Ledningen för det världssociala forumet WSF kontrolleras i ökad grad av öppna reformister – som de i brasilianska Arbetarpartiet, PT, lojala till IMF:s lydige elev Lula, och som har delat makten med de nyliberala och förrätt sina löften till de arbetare och fattigbönder som valt dem.

Ungdomar kämpar på ren instinkt mot sådana försök att göra saker halvhjärtat, mot alla smutsiga kompromisser med klassfienden. Därför har vi i den världsomspännande antikapitalistiska rörelsen, eller antiglobaliseringsrörelsen, en plikt att ta ledningen mot reformismen och för en revolutionär socialistisk politik.

Vad kan vi göra NU? Vi kan lägga grunderna till en världsomspännande, antikapitalistisk och revolutionär ungdomsrörelse. Om vi gör detta kommer vi att hälsas med entusiasm inte bara av ungdomar utan av fackets gräsrotter, bondeorganisationerna och arbetarpartiernas basmedlemmar, och det kommer att uppmuntra dem att förena sig för att kasta av sig de kedjor deras prokapitalistiska ledares politik försett dem med.

En internationell, antikapitalistisk ungdomsrörelse måste grunda sig på handling. Vi uppmanar alla ungdomar och ungdomsorganisationer som är intresserade av att ta nästa steg för att grunda en sådan att hjälpa till att organisera, ta initiativet till och delta i:

En aktionsdag mot nedskärningar i utbildningen i no-

vember, som WSF har uppmanat till;

Aktioner mot osäkra anställningar; stöd till invandrarernas kamp för anställningsrättigheter, aktioner mot företag, kamp för att få facken att kämpa för arbetstrygghet;

Kampen mot Europas rasistiska invandringskontroller, vilka splittrar arbetarklassen och som lämnar människor i fattigdom och förföljelse, aktioner mot flyktingläger och för invandrarers rättigheter;

Stöd till dem i Mellanöstern som står i spetsen för kampen mot USA:s försök att forma världen efter sin vilja; motståndet mot den rasistiska israeliska staten och kampen för de imperialistiska truppernas omedelbara tillbakadragande från Irak. Stöd det irakiska motståndet! Håll tassarna borta från Iran!

Skapandet av en internationell ungdomsorganisation som kan vara aktiv i arbetarnas och de förtrycktas kamp mot systemet är den brännande fråga som blivit aktuell genom vår centrala roll i skapandet av en ny internationalism för vår tid.

Vi erbjuder här och nu grupper och individer att diskutera den politiska grund vi kan enas kring. Vi uppmanar alla ungdomsorganisationer och individer att kontakta oss om de håller med om våra förslag, att arbeta med oss för att skapa en ungdomskonferens eller ett ungdomsmöte på de kontinental WSF-mötena under 2006 och på WSF i Afrika 2007.

REVOLUTION anser att vår kamp kan vara framgångsrik bara om den baserar sig på ett revolutionärt handlingsprogram som har krossandet av kapitalismen, arbetarmakt och socialism som mål.

Vi försöker inte på något sätt avskilja oss från våra äldre bröder och systrar i arbetarklassen eller bland fattigbönderna, som också kämpar för sin frigörelse. Vi tror inte att ungdomar kan förändra världen själva. Det är därför som vi också måste bygga ett nytt världsparti som kämpar för social revolution. Fyra gånger tidigare i historien har arbetare i kamp mot kapitalismen grundat ett globalt kampparti. Vi tror att den "nya internationalism" våra motståndsrörelser uppvisar nu skapar en möjlighet för en Femte International.

www.revolution.se

Bra politiska filmer

Bra politiska filmer är man inte bortskämd med, och de som finns handlar oftast om individers lidande, mer sällan om något slags kollektiv kamp.

Dråpet, avslutande delen i danske Per Flys trilogi om samhällsklasserna började ganska intressant: en medelålders gammal vänsteraktivist inleder ett förhållande med en betydligt yngre f.d. elev. Flickvännen är med i en sabotageaktion mot en vapenfabrik som levererar vapen till ockupationstrupperna i Irak. En polis försöker stoppa dem när de kör iväg, varpå polisen blir påkörd och dör. Den gamle vänsterräven försvarar sin unga aktivistvän, och lyfter fram Danmarks roll bland annat i den brutala ockupationen av Irak. Så långt allt bra.

Det visar sig dock snart att detta inte var syftet med filmen. Polisen har inga bevis för vem som körde bilen, men vår ångerfyllda antikrigsaktivist erkänner för den äldre pojkvännen att det var hon. Han råder henne att fortsätta neka – ingen tjänar på att du sitter långa år i fängelse, ditt samvetskval kommer att lindras med tiden, tröstar han. Hon lyder hans råd och ingen döms för polismannens hädangång. Det är nu något går snett med filmen. Den politiska udden byts ut mot vad Fly uppenbarligen tycker är viktigare – ett hejdlöst frossande i den forne revolutionärens skuld känslor. En både svåruthärdlig och tråkig uppvisning i självömkan och samvetskval följer – som så har impat på en entusiastiskt kritikerkrång.

Politiskt engagemang i all ära – men individens dåliga samvete om något går snett är långt viktigare, verkar vara Flys budskap. Det enda hoppet är att ta sitt straff som en lydig medborgare. Kort efter att ha sett *Dråpet* fick jag upp ögonen för en annan filmskapare som tvärt emot god västerländsk smak faktiskt är intresserad av

politik, och utan att tveka ställer sig på de förtrycktas sida: den grekiske regissören Costa-Gavras.

Hans film *Gisslan* skildrar Uruguays stadsgerilla Tupamaros kidnappning och avrättning av en amerikansk medborgare, med ett finger med i spelet i förtryck och tortyr i flera latinamerikanska länder. På ett effektivt sätt, med få motsvarigheter i filmhistorien, visar den USA:s och de ekonomiska intressenas inblandning i förtryck världen över. När staten vägrat att tillmötesgå Tupamaros krav beslutas att släppa 2 av de 3 som kidnappades samtidigt, men efter en omröstning bland de inblandade beslutas att avrätta den som är mest inblandad i repressionen. På ett sakligt sätt diskuterar de vad som är bäst för den fortsatta kampen. En liten minoritet är emot avrättningen, men det faller inte någon av dem in att likt den rika världens medelklassvänster i Flys tappning lägga kampen på hyllan till förmån för en självupptagen samvetseskapi.

Det är svårt att inte jämföra med *Buongiorno, notte* från 2003, som handlade om italienska Röda brigadernas kidnappning och avrättning av kristdemokraten Aldo Moro. Men medan Tupamaros av Costa-Gavras framställs som intelligenta och välunderrättade människor framställs italiensk stadsgerilla i den senare filmen som helt imbecilla, utan förmåga att formulera ett argument utöver några inlärd fraser. Om detta speglar regissören Bellicchios bristfälliga förståelse av vänsteraktivister eller snarare är en anpassning för att inte framstå som onödigt kontroversiell ska jag låta vara osagt, men någon kunskap om den väpnade kampen i 70-talets Italien får vi inte.

Costa Gavras film *De måste dömas* handlar om Vichy-Frankrikes specialdomstolar som tillkom för att blika Nazityskland. Den inleds med en diskussion inom det franska kommunistpartiet som är aktuell i dag med motståndskampen mot ockupationen i Irak. Det Moskvatrogna kommunistpartiet hade helt avstått från den antifascistiska kampen under Hitler-Stalinpakten. Med Nazitysklands angrepp på Sovjetunionen kom saken i ett nytt läge. En medlem i partiet föreslår i filmen för sina kamrater att de skulle börja avrätta tyska soldater. Invändningar kom: de kan vara arbetare, antifascister, rent av kommunist sympatisörer. Den snara väpnade kampens protagonist svarar: arbetare och antifascist hemma kanske. Här är de ockupationstrupper. Efter att en tysk officer skjuts flyttas fokus till Vichy-regimens, lydregimen i den del av Frankrike som inte var under direkt ockupation, försök att genom ökad repression blika tyskarna. En ny lag skrevs snabbt, gavs retroaktiv verkan och en specialdomstol upprättades för att döma de politiska fångar som kunde uppbådas.

Jag hade kanske föredragit att följa motståndskampen mer, men det var även intressant att se Vichy-regimens tjänstemäns försök att kombinera de uppfattningar om rättvisa de hade kvar, eftergifter till tyskarna och personliga ambitioner.

1982 kom Costa-Gavras mästerverk: *Försvunnen* (Missing). Filmerna bygger på den sanna berättelsen om vänsterjournalisten och amerikanen Charlie Horman som befann sig i Chile vid tiden för kuppen 1973, och som försvann och mördades några dagar senare. Hans likaledes radikala fru och hans tämligen konservativa far försöker ta reda på vad som hänt Charlie. Den konservativa faderns illusioner om sitt lands strävanden efter rättvisa bryts obönhörligen ner i mötena med lögnaktiga amerikanska tjänstemän – något som helst tvivel om den amerikanska statens inblandning i kuppen militärjuntans massmord finns inte kvar när sonens kropp slutligen kom till USA, för sent för att en obduktion skulle vara av särskilt stort värde. Filmerna belönades välförtjänt med guldpalmen i Cannes, en Oscar för bästa manus och, som kronan på verket, en officiell dementi från USA:s utrikesdepartement som förnekade att de hade något med mordet på Charlie Horman att göra.

Andra filmer av Costa-Gavras är *Z – han lever och Bekännelsen*. Den förstnämnda skildrar mordet på en liberal

parlamentariker i Grekland, åren före kuppen 1967, i direkt samarbete med militären, och den sistnämnda handlar den sista skenprocessen under Stalin, i det tidiga 50-talets Tjeckoslovakien, och visar att Costa-Gavras kan gå hårt åt även stalinistiskt förtryck. Om det inte framgick av det ovanstående räknar jag Costa-Gavras som en av de bästa politiska filmmakarna. Han tvekar inte att ta ställning för de förtryckta – även när de tvingas ta till våld.

Jens-Hugo

Australiensiska trotskister lämnar Socialist Alliance

Socialist Alliance (SA), den socialistiska alliansen, bildades tidigt sommaren 2001, och liknade inget som funnits förut, särskilt eftersom den i sina tidiga stadier sammanförde de flesta av de större vänsterorganisationerna i Australien under en och samma fana. Bildandet förändrades helt klart av de tidiga framgångarna för brittiska Socialist Alliance, och av en allmän känsla hos många i Australiens vänster av att demonstrationerna mot World Economic Forum den 11 september 2000 var början på en ny period av möjligheter för klasskamp och klassorganisering.

Workers Power deltog från de tidigaste mötena, och kunde se möjligheterna för organisationen att ta del i vad som då var en växande anti-kapitalistisk och arbetarrörelse som var alltmer frustrerad över att ALP, de australiensiska socialdemokraterna, knappt gick att skilja från borgarnas Coalition.

Under Socialist Alliances första månader och vid dess grundningskongress argumenterade Workers Power för att den borde basera sig på ett revolutionärt program – nästan alla närvarande hävdade sig trots allt vara revolutionärer. Vi hävdade att det sista den australiensiska arbetarklassen behöver är ännu ett reformistiskt parti, och att ett klart och tydligt argument för varför vi behöver en revolution var det som behövdes.

Vi diskuterade också hellre vilken sorts politik en ny formering i Australien skulle behöva snarare än om organisatoriska strukturer. Vikigast av allt, såg vi från början, var behovet av att bygga ett nytt parti, förhoppningsvis ett som kan skapa sig en massbas.

Av den anledningen argumenterade vi från första början för behovet av att aktivt söka stöd från, och om möjligt organisatoriskt koppla fackförbund till Socialist Alliance. Vi fick höra att detta var omöjligt, och orsakerna som gavs till detta säger mycket om de olika synerna på möjligheterna för en ny organisation. Vi fick höra att facken inte kunde koppla sig till oss eftersom Socialist Alliance inte kunde erbjuda dem något, inte ge dem en politisk röst. Och, mer oroande, att stöd från facken skulle försätta oss i en situation där revolutionärer antalsmässigt skulle vara dominerade av fackmedlemmar!

Båda argumenten visar på en stark rädsla för den organiserade arbetarklassen. Som revolutionärer som vill bygga en ny organisation för vår klass, kan Workers Power inte föreställa oss något bättre än att ha en ny organisation, fylld av de mest militanta och klassmedvetna arbetarna; där de riktiga debatterna om hur man kan gå framåt för att bygga ett nytt arbetarparti hade kunnat föras. Dessutom förstår vi inte hur en ny politisk organisation skulle kunna växa till att ha medlemmar och styrka nog för att politiskt och industriellt sett kunna stödja sina fackliga medlemmar, om den inte växer genom att rekrytera dessa *en masse*!

Vi fick höra att detta var att gå händelserna i förväg, och till och med att det var sektaristiskt! Vi anklagades för att ha försökt tvinga detta parti att anta en speciell organisa-

tionsmodell och politik. Detta trots att den motion vi lade fram till kongressen var tydlig – inget bör bestämmas i förväg; för att vara framgångsrik måste en kampanj för att bygga ett nytt arbetarparti (vilket var vad vi föreslog att Socialist Alliance skulle ta initiativet till) kalla till möten och konferenser där en så stor del av vår klass som möjligt kan debattera de olika möjligheterna och dra sina egna slutsatser om vad som är nödvändigt.

Faktum är att detta är ett mycket mer demokratiskt förslag än det Socialist Alliance då började enas kring.

Efter att ha förlorat debatten om behovet av ett revolutionärt övergångsprogram vid första kongressen, såg vi istället hur Socialist Alliance baserade sig på ett program som bestod av ett antal vänstersocialdemokratiska krav. Inga av dessa krav var dåliga i sig och mycket av den propaganda Socialist Alliance producerade hade ett vettigt innehåll. Men SA:s program var alltid en kompromiss – det kunde inte gå längre än de åsikter alla deltagare kunde gå med på, och kunde inte ha någon åsikt alls på ett antal punkter där de politiska åsiktsskillnaderna var för stora.

Utöver detta hade vi här en allians av revolutionära organisationer, som byggde en grupp på ett vänsterreformistiskt program. Det fanns få, om några, reformister i talarstolen som inte höll med om de mer radikala kraven under dessa tidiga dagar. Istället var det revolutionärer som själva förde reformisternas argument. International Socialist Organisation (ISO), systerparti till brittiska SWP, stod i spetsen för detta, och hävdade att det inte fick finnas något i programmet som skulle kunna skrämma bort "mannen eller kvinnan på gatan".

Självklart blev vårt förslag om att bygga ett nytt arbetarparti starkt nedröstat.

Det är helt klart sant att Socialist Alliance hade en viss framgång. Ett skikt nya aktivister gick med och ett antal lokalavdelningar byggdes aktivt. Små segrar vanns i valen då lokala kandidater kunde fasa in i existerande nätverk, och trots att det aldrig fanns någon stor chans att ens vinna fullmäktigeplatser, var det tydligt att folk i vissa områden började associera Socialist Alliance med folk som hade bättre visioner om vad som var möjligt än socialdemokraterna i ALP eller De gröna.

Det var också tydligt att den nyfunna kapaciteten att samarbeta utanför valarbetet på yttre vänsterkanten var ett verkligt bra steg framåt. Det intryck som gavs av en ny sorts vänsterenhet drog tillbaka äldre, desillusionerade aktivister i kampen och uppmuntrade ett antal nyare, yngre människor.

Men misstag gjordes också. Medan Socialist Alliance lockade ett litet antal aktivister lyckades man inte bryta igenom bland den organiserade arbetarklassen. Detta var delvis på grund av den tidigare nämnda inställningen om att inte tillåta fackförbund koppla sig till alliansen, men det berodde också på att den inte hade någon tydlig politik vare sig i fråga om De gröna eller ALP.

Faktum är att alliansens två största medlemsorganisationer, de tidigare nämnda ISO och ett annat parti med bakgrund i trotskismen, Democratic Socialist Party (DSP), har väldigt olika inställning till dessa partier. ISO ser fortfarande ALP som ett borgerligt arbetarparti – ett parti med rötter i arbetarrörelsen men som utför företagets och de rikas politik när man sitter vid makten. Eftersom de erkänner att ALP fortfarande har sin bas i arbetarklassen har de försökt att ha en orientering gentemot de som ser sig som en del av partiets vänster. DSP å sin sida anser att det inte är någon skillnad mellan ALP och borgarnas Coalition, och ser därför ingen poäng med att diskutera med ALP:s vänsterflygel.

Både DSP och ISO har dock haft liknande attityder till De gröna, även om detta grundar sig i något olika analyser av vad för slags politisk formering De gröna egentligen är. De ser mycket av De grönas politik och medlemskår som till vänster om ALP, och har således lagt fram flera förslag för gemensamt arbete, och har också bytt prioriteringsplatser vid val. Workers Power har vidhållit att medan det kan vara helt okej att arbeta sida vid sida med De gröna, speciellt då med enskilda aktivister, så är alla valblock med ett parti som inte har några kopplingar till arbetarklassen principiösa.

Misslyckandet med att se De grönas sanna natur förvirrade verkligen Socialist Alliance. Genom att se De gröna som SA:s närmaste allierade blev en verklig kritik av deras politik eller en förklaring av varför de, trots en politik som kan verka vänster på en del punkter, inte är något riktigt alternativ för arbetarklassen, mycket svårare att ha.

Denna förvirring orsakades av att de flesta av SA:s medlemsorganisationer istället för att se var De gröna kommit ifrån enbart tittade på en del av deras politik och den radikala retorik somliga av deras medlemmar för sig med. De glömde att anledningen till att revolutionärer orienterat sig gentemot ALP genom åren har varit att vi erkänt att deras bas finns i den organiserade arbetarrörelsen, och att direkta band mellan partiet och vår klass fortfarande finns kvar.

Inga sådana band har någonsin funnits med De gröna, och faktum är att De gröna i själva verket aktivt har avvisat dem.

Misslyckandet med att förstå dessa viktiga partiers natur var inte SA:s enda. I sin orientering gentemot antikrigsrörelsen, först gällande Afghanistan och sedan Irak, har SA:s kompromiss- och i grunden reformistiska program hindrat alliansen från att anta den mest konsekventa, anti-imperialistiska linjen. Medan SA vart solklar i sitt motstånd mot invasionerna och ockupationerna, lyckades man aldrig göra ett tydligt uttalande för besegrandet av USA:s, Storbritanniens och Australiens arméer. Istället lämnades man ofta med den ej stötande men beigea parollen "Ta hem arméerna". Ett sådant politiskt budskap kan lika lätt ge uttryck för nationalism, såsom att vi istället behöver armén i vår egen region.

Detta kombinerades med det faktum att SA inte lyckades göra ett klart uttalande till stöd för motståndet i Irak. Istället har man gjort allmänna uttalanden om ett återuppbyggande av den irakiska arbetarrörelsen. Medan detta inte är dåligt i sig, är det samtidigt inte den tydliga, anti-imperialistiska linje som behövs för att skilja sig från de pacifister och nationalisterna som bara bryr sig om att rädda "vår" armé från dem som faktiskt stödjer rätten för det irakiska folket att försvara sig mot ett imperialistiskt angrepp.

Men det är i fråga om de angrepp på fackliga rättigheter regeringen har lanserat med sin "work choices"-lag som SA har varit minst kapabelt att ge en ledning, mest låst av sin kompromisspolitik och speciellt av sin roll som passiv följeslagare efter den "militanta strömmingen" i Victoria-regionens fack. Socialist Alliance har varit försiktig i sin kritik av ACTU, australiensiska LO, och har följt som en svans efter mer progressiva representanter där, samtidigt som man aldrig krävt mer än vad som är acceptabelt för detta skikt. Medan Socialist Alliance spelade en positiv roll i att stödja de aktionsdagar som genomförts, har de undvikit att argumentera för mer än detta.

SA:s flygblad för den första aktionsdagen i juli 2005 var grovt otillräckligt. Medan det uppmanade till ytterligare aktioner var det luddigt kring vad detta skulle kunna

vara, och uppmanade inte till den enda aktion som skulle kunna stoppa dessa lagar – en icke tidsbegränsad generalstrejk över hela landet. Detta beror till stor del på att särskilt DSP historiskt sett ofta har svansat efter fackrepresenteranter i hopp om att de kanske agerar. De fokuserar på att försöka pressa dessa facktoppar att ta ledningen istället för att bygga bland basmedlemmarna för att faktiskt få det att hända.

Detta är inte för att förringa det hårda arbete många i SA utförde för att bygga inför aktionsdagarna eller det arbete som lades ner på att samla tusentals underskrifter till en namninsamling för att ACTU ska utlysa en endagsstrejk. Problemet är att allt detta arbete har kämpat blott för minsta möjliga handling. Man har uppmanat till vad som kan vinnas på kort sikt snarare än vad som faktiskt är nödvändigt för att verkligen besegra president Howard.

Den fackliga kongress Socialist Alliance organiserade i juli 2005 var ett bra exempel på detta. Medan kongressen var något positivt i sig, visade inte dess politik att den faktiskt organiserats av påstådda revolutionärer. Uttalanden som kom från den om att kämpa mot antifackliga lagar argumenterade för ett antal skilda aktioner snarare än att lägga fram tydliga argument för den enda aktion som faktiskt kunde leda till seger – en generalstrejk. Workers Power gjorde ett ändringsförslag som hävdade att man genom att argumentera för generalstrejk inte motsatte sig andra aktioner som planerats utan att det skulle visa på vägen framåt. Detta förslag röstades ned av en stor majoritet, eftersom särskilt DSP försökte utmåla det som ultravänsteristiskt eller orealistiskt. Om det är orealistiskt att tänka sig att vår klass kan organisera en generalstrejk mot detta angrepp på oss är det tyvärr orealistiskt att angreppet kan besegras alls.

Självklart har alla dessa politiska misstag i SA:s externa liv blivit delar i den interna kampen kring vad SA ska vara.

Det blev tydligt 2003, när DSP ändrade sitt namn från Democratic Socialist Party till Democratic Socialist Perspective, och helt upplöste sin offentliga profil i SA, att de hade en särskild vision om hur man ska bygga organisationen. Det stod klart att DSP ville bygga SA som ett nytt parti i samma stil som Scottish Socialist Party. Detta skulle innebära att andra vänsterorganisationer också skulle lägga ner sina offentliga profiler och göra allt sitt politiska arbete som interna tendenser i SA. Men resten av vänstern hängde inte på DSP:s drag.

Och med goda skäl. Samlingen skulle ha varit en rent organisatoriskt sådan, inte en orsakad av ökad politisk enighet. SA:s kompromissade, reformistiska program har knappt förändrats sedan grundningskongressen, och inga framsteg alls har gjorts i fråga om de åsiktsskillnader som fortfarande skiljer olika grupper åt. DSP har, med sitt övertag i fråga om medlemsantal, tydlig politisk kontroll i fråga om SA:s riktning och vad SA säger offentligt. Övriga medlemsorganisationer ville förståeligt nog bevara sitt öppna, politiska oberoende.

Men det fanns andra anledningar till att avvisa DSP:s idé om hur organisationen skulle se ut. ISO hade till exempel från början utvecklat sin teori om en enhetsfront av särskild karaktär – i detta fall en enhetsfront för valsamarbete.

De såg SA som en enhetsfront bestående av vänstergrupper och enskilda med en bred politisk plattform för socialistiska idéer och kandidering i val som huvudsyfte. De höll med om att alliansen borde driva kampanjer också när det inte var val, men dessa kampanjers fokus skulle då vara att bygga stöd i lokalsamhället så att aktivisterna vid nästa val skulle kännas igen därifrån.

Problemet var dock återigen det att SA:s program inte gav plats för att verkligen prova socialistiska idéer i arbetarklassen – det var istället bara något bättre än reformismen – ett slags äldre ALP-program med lite socialistisk uppvisning.

I dessa debatter var Workers Power tydliga. Vi höll med om att arbete vid valen var användbart – det provade vår idé om att vara ett alternativ till ALP på klassens mer militanta skikt. Det skulle också ha kunnat bli än mer användbart om det visat De gröna som den politiskt velande och medelklassorganisation de är.

Men vi visste att den australiensiska arbetarklassen behövde mer än en långsiktig enhetsfront – den behövde en ny organisation – dock inte en sådan som DSP försökte få SA att bli.

Det var därför vi fortsatte att lägga fram motioner om att bygga ett nytt arbetarparti, om att SA ska utnyttja sina resurser, det goda namn man redan börjat vinna bland vissa militanta arbetare och de blygsamma framgångar man vunnit till att utlysa möten och konferenser där bredare skikt av vår klass skulle kunna debattera möjligheter för vägen framåt.

Sådana konferenser skulle ha kunnat bli likadana som den konferens järnvägsfacket RMT nyligen organiserade i Storbritannien. De skulle ha kunnat stanna vid att bara inspirera till diskussion. Men, de skulle också ha kunnat skapa ett band till ett verkligt missnöje med ALP och erkänt att De gröna inte är något alternativ. De skulle ha kunnat bli de första stegen mot att bygga en ny och mycket bredare politisk formering, möjligtvis en som till och med hade kunnat skapa en brytning bland ALP:s vänster och de fack som fortfarande är bundna till ALP.

Självklart skulle ett sådant parti mycket väl självt ha baserat sig på ett vänsterreformistiskt program, i alla fall inledningsvis. Men det hade ändå trots allt givit revolutionärer chansen att argumentera för ett genuint revolutionärt program för massorna och sedan fortsätta den kampen när detta parti möter utmaningarna med att bygga och bredda sig i de prov klasskampen utsätter det för.

Det är möjligheter som dessa – att verkligen föra klasskampen i Australien framåt – som vi känner att Socialist Alliance har slösat bort.

Workers Power kommer inte delta i utpekningar om vem som gjorde vad när. Men det är tydligt att medan många DSP-medlemmar tvivlar inför vad Socialist Alliance byggdes på och vad det var, har ISO samtidigt kastats in i något av en kris på grund av erfarenheten från alliansen.

Vi känner ingen skadeglädje inför något av detta. Faktum är att vi är ledsna över att ett projekt med sådana möjligheter att både förena vänstern och stärka arbetarkampen i Australien har tillåtits falla.

Likväl ser vi ingen poäng i att fortsätta vara en del av en organisation som nu, enligt både DSP:s minoritet och majoritet, är blott en front för deras organisation.

Vi vill helt klart fortsätta att arbeta nära med alla de personer och grupper som erfarenheterna med SA gett oss närmare relationer med, och vi utesluter inte möjligheterna för att delta på nytt i liknande försök i framtiden. Men just nu anser vi att arbetarklassens intressen bäst tjänas genom att kalla saker för vad de är, och genom att göra en ärlig genomgång av vad som gick fel och vilka lärdomar vi kan dra från det.

Varken DSP:s försök till omgruppering eller den enhetsfront av särskild karaktär ISO och andra föredragit har lyckats dra in nya krafter. Det är dessa metoder som misslyckats, inte nödvändigheten av att bygga ett nytt parti för Australiens arbetarklass – detta parti behövs nu mer än aldrig förr. Det är utmaningen vi lägger fram för dem som deltagit i SA med oss under de senaste fem åren och för dem som ärligt anser att den australiensiska arbetarklassen behöver sin egen, revolutionära, politiska organisation.

**Carlene Wilson för Workers Power Australia
Workers Power Australia Newswire nr 9, april 2006**

Till sist

...kan vi inte undgå att delge läsekretsen ett avslöjande från *Riktpunkt*, organ för Rolf Hagels Moskvakommunisterna i SKP. I en artikel från nr 1/2006 kan man nämligen avslöja att händelserna vid World Trade Center den 11/9 2001 var – en sammansvärjning organiserad av den amerikanska regeringen själva. Den som "har det minsta hum om världsläget", skriver *Riktpunkt*, "har nog börjat inse att attacken mot World Trade Center är en av historiens största konspirationer". *Arbetarmakts nyhetsbrev* tillåter sig tvivla, och undrar istället vad som pågår på SKP:s redaktionsmöten.